

GUVERNUL ROMÂNIEI
ORDONANȚĂ

**pentru modificarea și completarea Legii nr.200/2004 privind
recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile
reglementate din România**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. IX poz. 3 din Legea nr. 182/2015 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Art.I. - Legea nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 3 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După alineatul (5) al articolului 1 se introduc trei noi alineate, alin. (6)-(8), cu următorul cuprins:

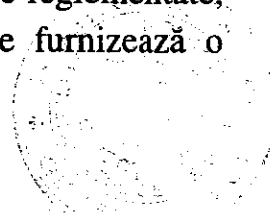
„(6) Regimul general de recunoaștere prevăzut de dispozițiile prezentei legi se aplică în cazul în care nu sunt îndeplinite, dintr-un motiv specific și excepțional, condițiile prevăzute de Capitolul IV³ pentru recunoașterea automată a experienței profesionale.

(7) Prezenta lege stabilește norme referitoare la accesul parțial la o profesie reglementată și recunoașterea stagiilor profesionale desfășurate într-un alt stat membru.

(8) Prezenta lege se aplică tuturor cetățenilor prevăzuți la alin. (1) care au urmat un stagiu profesional în afara statului membru de origine.”

2. Alineatul (4) al articolului 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Coordonatorul național prevăzut la art. 37 comunică Comisiei Europene și statelor membre lista profesiilor reglementate și autoritățile competente corespunzătoare fiecăreia, prevăzute în anexele nr. 2 și 3, activitățile specifice fiecărei profesii reglementate, lista formelor de educație și formare reglementate, precum și lista profesiilor prevăzute în anexa nr. 8 pentru care furnizează o

justificare specială în baza punctelor de vedere transmise de autoritățile competente. Coordonatorul național notifică Comisiei Europene, fără întârziere nejustificată, orice modificare a acestor liste.”

3. După alineatul (4) al articolului 3 se introduc cinci noi alineate, alin.(4¹) – (4⁵), cu următorul cuprins:

”(4¹) Coordonatorul național prevăzut la art. 37 notifică, prin intermediul Sistemului de informare al Pieței interne, denumit în continuare IMI, Comisiei Europene actele normative adoptate în materie de eliberare a titlurilor de calificare în profesiile de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist, moașă, medic veterinar și arhitect; titlurile de calificare de arhitect se notifică și statelor membre. Notificarea include informații privind durata și conținutul programelor de formare.

(4²) Coordonatorul național prevăzut la art. 37 notifică Comisiei Europene, până la data de 18 ianuarie 2016, măsurile adoptate pentru a se asigura, prin încurajarea dezvoltării profesionale continue, că profesioniștii care exercită profesiile de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist, moașă, medic veterinar și arhitect au posibilitatea să-și actualizeze cunoștințele, abilitățile și competențele pentru a-și exercita profesia în mod sigur și eficient, în pas cu dezvoltările din domeniul lor profesional.

(4³) Coordonatorul național precizat la art. 37 și autoritățile competente prevăzute în anexa nr. 3 examinează dacă cerințele legale care restricționează accesul liber la o profesie sau exercitarea acesteia pentru titularii unei anumite calificări profesionale, inclusiv utilizarea titlurilor profesionale și activitățile profesionale permise în temeiul acestor titluri, prevăzute ca „cerințe”, sunt compatibile cu următoarele principii:

a) cerințele nu trebuie să fie direct sau indirect discriminatorii pe bază de cetățenie sau reședință;

b) cerințele trebuie să fie justificate prin motive imperative de interes general, definite la art. 32 alin. (3);

c) cerințele trebuie să fie adecvate pentru asigurarea îndeplinirii obiectivului urmărit și nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv.

(4⁴) Până la data de 18 ianuarie 2016, coordonatorul național, prevăzut la art. 37 transmite Comisiei Europene informații privind cerințele pe care intenționează să le păstreze și motivele pentru care autoritățile competente prevăzute în anexa nr. 3 consideră că cerințele respective sunt conforme cu alin. (6). Coordonatorul național transmite Comisiei Europene, în termen de șase luni de la adoptarea măsurii, informații privind cerințele pe care autoritățile competente le introduc

ulterior și motivele pentru care consideră că cerințele respective sunt conforme cu alin. (3).

(4⁵) Până la 18 ianuarie 2016 și apoi din doi în doi ani, coordonatorul național, prevăzut la art. 37 prezintă, de asemenea, Comisiei un raport privind cerințele pe care le-au înlăturat sau le-au făcut mai puțin stricte. Coordonatorul național formulează, în termen de șase luni de la data primirii rapoartelor de la Comisia Europeană, observații cu privire la rapoartele transmise de celelalte state membre, în baza punctelor de vedere primite de la autoritățile competente din România.”

4. După alineatul (5) al articolului 3, se introduc nouă noi alineate, alin. (6) - (14), cu următorul cuprins:

„(6) Autoritățile competente române pot participa, cu informarea prealabilă a coordonatorului național, prevăzut la art. 37, la elaborarea unui cadru comun de formare, la nivelul statelor membre, care reprezintă un set comun de cunoștințe, abilități și competențe minimale necesare pentru exercitarea unei anumite profesii. Un cadru comun de formare realizat la nivelul statelor membre nu înlocuiește programele de formare naționale. În scopul accesului la această profesie autoritățile competente române conferă titlurilor de calificare profesională dobândite pe baza unui astfel de cadru același efect pe teritoriul României ca și titlurile de calificare pe care le eliberează statul român.

Un cadru comun de formare îndeplinește următoarele condiții:

a) cadrul comun de formare permite mai multor profesioniști să circule dintr-un stat membru în altul;

b) profesia la care se aplică cadrul comun de formare sau educația și formarea care conduc la aceasta sunt reglementate în cel puțin o treime din toate statele membre;

c) setul comun de cunoștințe, abilități și competențe combină cunoștințele, abilitățile și competențele cerute în sistemele de educație și formare care se aplică în cel puțin o treime dintre statele membre; este irelevant dacă respectivele cunoștințe, abilități și competențe au fost dobândite în cadrul unui curs de formare generală într-o universitate sau o instituție de învățământ superior sau în cadrul unui curs de formare profesională;

d) cadrul comun de formare se bazează pe nivelurile din Cadrul European al Calificărilor, astfel cum sunt definite în anexa II la Recomandarea Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind stabilirea Cadrului european al calificărilor pentru învățarea de-a lungul vieții;

e) profesia în cauză nu este acoperită de un alt cadru comun de formare și nici nu este vorba de profesiile reglementate sectorial de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist, moașă, medic veterinar și arhitect;

f) cadrul comun de formare a fost elaborat în urma unei proceduri corespunzătoare transparente, inclusiv cu implicarea părților interesate relevante din statele membre în care profesia nu este reglementată;

g) cadrul comun de formare permite resortisanților din orice stat membru să fie eligibili pentru obținerea calificării profesionale în temeiul unui astfel de cadru fără a fi obligați ca mai întâi să fie membri ai unei organizații profesionale sau să fie înregistrați la o astfel de organizație.

Organizațiile profesionale reprezentative de la nivelul Uniunii, precum și organizațiile profesionale naționale sau autoritățile competente din cel puțin o treime dintre statele membre pot prezenta Comisiei sugestii cu privire la cadrele comune de formare care satisfac condițiile specificate mai sus.

(7) Autoritățile competente române sunt exceptate de la obligația de a introduce pe teritoriul României cadrul comun de formare prevăzut la alin. (6) și de la obligația de a recunoaște automat calificările profesionale dobândite în temeiul respectivului cadru comun de formare atunci când este îndeplinită una dintre următoarele condiții:

a) în sistemul național de educație nu funcționează instituții de învățământ sau de formare care să ofere o astfel de formare pentru profesia în cauză;

b) introducerea cadrului comun de formare ar afecta în mod negativ organizarea sistemului național de educație și de formare profesională;

c) între cadrul comun de formare și formarea obligatorie pe teritoriul României există diferențe substanțiale, care ar atrage după sine riscuri grave la adresa ordinii publice, siguranței publice, sănătății publice sau a siguranței beneficiarilor serviciului sau a protecției mediului.

(8) În termen de șase luni de la intrarea în vigoare a actului delegat adoptat de Comisia Europeană pentru a stabili un cadru comun de formare pentru o profesie dată, coordonatorul național, prevăzut la art. 37 notifică Comisiei și celorlalte state membre:

a) calificările naționale și, dacă este cazul, titlurile profesionale naționale care sunt conforme cu cadrul comun de formare; sau

b) orice recurgere la exceptarea prevăzută la alin. (7), împreună cu o justificare cu privire la care dintre condițiile prevăzute la alin. (6) au fost îndeplinite. În termen de trei luni, Comisia poate solicita clarificări suplimentare, în cazul în care consideră că autoritățile competente române nu au justificat sau au furnizat justificări insuficiente privind îndeplinirea uneia dintre aceste condiții.

Autoritățile competente române răspund unei astfel de solicitări, prin coordonatorul național, în termen de trei luni.

(9) Cadrul comun de formare se aplică și specializărilor unei profesii, cu condiția ca aceste specializări să privească activitățile profesionale pentru care accesul și exercitarea sunt reglementate în statele membre, atunci când este vorba de profesiile reglementate sectorial de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist, moașă, medic veterinar și arhitect, care fac obiectul recunoașterii automate, însă nu și specializarea în cauză.

(10) Autoritățile competente române pot participa, cu informarea prealabilă a coordonatorului național, prevăzut la art. 37, la elaborarea unui test comun de formare, la nivelul statelor membre, care reprezintă o probă de aptitudini standardizată, disponibilă în toate statele membre participante și rezervată deținătorilor unei anumite calificări profesionale. Reușita la un astfel de test conferă deținătorului unei calificări profesionale specifice dreptul să exercite profesia în orice stat membru interesat în aceleași condiții ca și titularii calificărilor profesionale dobândite în acel stat membru.

(11) Testul comun de formare îndeplinește următoarele condiții:

- a) permite mai multor profesioniști să circule dintr-un stat membru în altul;
- b) profesia la care se aplică testul comun de formare sau educația și formarea care conduc la aceasta sunt reglementate în cel puțin o treime dintre statele membre;
- c) a fost elaborat în urma unei proceduri corespunzătoare transparente, inclusiv cu implicarea părților interesate relevante din statele membre în care profesia nu este reglementată;
- d) permite resortisanților din orice stat membru să participe la acest test și la organizarea practică a acestor teste în statele membre fără a fi obligați ca mai întâi să fie membri ai unei organizații profesionale sau să fie înregistrați la o astfel de organizație.

(12) Organizațiile profesionale reprezentative de la nivelul Uniunii, precum și organizațiile profesionale naționale sau autoritățile competente din cel puțin o treime dintre statele membre pot prezenta Comisiei sugestii cu privire la testele comune de formare care îndeplinesc condițiile specificate la alin. (11).

(13) Autoritățile competente române sunt exceptate de la obligația de a organiza pe teritoriul României testul comun de formare prevăzut la alin. (11) și de la obligația de a recunoaște automat profesioniștii care au promovat testul comun de formare atunci când este îndeplinită una dintre următoarele condiții:

- a) profesia în cauză nu este reglementată pe teritoriul său;

b) conținutul testului comun de formare nu reduce suficient riscurile grave la adresa sănătății publice sau a siguranței beneficiarilor serviciului, care sunt relevante pe teritoriul său;

c) conținutul testului comun de formare ar reduce semnificativ atractivitatea accesului la profesie în raport cu cerințele naționale.

(14) În termen de șase luni de la intrarea în vigoare a actului delegat adoptat de Comisia Europeană pentru a stabili conținutul unui test comun de formare, autoritățile competente române notifică Comisiei și celorlalte state membre:

a) capacitatea disponibilă pentru organizarea unor astfel de teste; sau

b) orice recurgere la exceptarea prevăzută la alin. (13), împreună cu justificarea cu privire la care dintre condițiile prevăzute la alineatul respectiv au fost îndeplinite. În cazul în care, într-o perioadă de 3 luni de la notificare, Comisia Europeană solicită clarificări suplimentare privind nejustificarea ori justificarea insuficientă a exceptării prevăzută la alin.(13), autoritățile române competente au obligația de a răspunde acestei solicitări în termen de 3 luni”.

5. Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4 - (1) Experiența profesională reprezintă exercitarea efectivă și legală, cu normă întreagă sau echivalent parțială, a unei profesii într-un stat membru al U.E., al S.E.E. și în Confederația Elvețiană.

(2) Prin „director al unei întreprinderi” se înțelege orice persoană care a exercitat, într-o întreprindere din domeniul profesional respectiv una din funcțiile de mai jos:

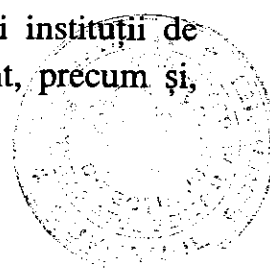
a) funcția de director al unei întreprinderi sau al unei sucursale;

b) funcția de administrator sau reprezentant al acționarului și/sau al proprietarului sau al directorului unei întreprinderi. În acest caz solicitantul trebuie să dovedească că această funcție implică o responsabilitate corespunzătoare celei a proprietarului sau a directorului reprezentat;

c) funcția de cadru superior cu sarcini de natură comercială și/sau tehnică și că a fost responsabil pentru unul sau mai multe servicii ale întreprinderii.”

6. La articolul 8 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) certifică faptul că titularul a încheiat cu succes un ciclu de studii postliceale cu o durată de cel puțin trei ani și cel mult patru ani sau cu o durată echivalentă cu frecvență parțială, care poate fi exprimată în plus printr-un număr echivalent de credite ECTS, în cadrul unei universități sau al unei instituții de învățământ superior sau în cadrul altei instituții de nivel echivalent, precum și,

după caz, încheierea cu succes a formării profesionale necesare în plus față de respectivul ciclu de studii postliceale.”

7. La articolul 8 alineatul (1), după litera b) se introduce o nouă literă, lit. b¹), cu următorul cuprins:

”b¹) certifică faptul că titularul a încheiat cu succes un ciclu de studii post-secundare cu o durată de cel puțin patru ani sau cu o durată echivalentă cu frecvență parțială, care poate fi exprimată în plus printr-un număr echivalent de credite ECTS în cadrul unei universități sau al unei instituții de învățământ superior sau în cadrul altei instituții de nivel echivalent și, după caz, că a absolvit formarea profesională necesară în plus față de respectivul ciclu de studii post-secundare.”

8. Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 11** - (1) Autoritatea română competentă poate cere solicitantului, la alegerea acestuia, să urmeze un stagiul de adaptare care să nu depășească 3 ani sau să susțină o probă de aptitudine, în următoarele cazuri:

a) formarea pe care a urmat-o solicitantul acoperă discipline semnificativ diferite de cele cuprinse în titlul de calificare necesar în România.

Disciplinele semnificativ diferite reprezintă disciplinele a căror cunoaștere, abilități și competențe dobândite sunt esențiale pentru exercitarea profesiei și în cazul cărora formarea urmată de profesionist într-unul din statele prevăzute la art. 1 alin. (1) prezintă diferențe importante, în ceea ce privește conținutul, în raport cu formarea necesară în România.

b) profesia reglementată în România cuprinde una sau mai multe activități profesionale reglementate care nu există în profesia similară în statul membru de origine al solicitantului, iar formarea care este necesară în România include discipline semnificativ diferite de cele cuprinse în atestatul de competență sau de titlul de calificare pe care îl posedă solicitantul.

(2) În cazul în care autoritățile competente preconizează să îi impună solicitantului finalizarea unui stagiul de adaptare sau promovarea unei probe de aptitudini, așa cum este definită la art. 26, trebuie să verifice în prealabil, asigurând respectarea principiului proporționalității, dacă cunoștințele, abilitățile și competențele dobândite de solicitant în decursul experienței sale profesionale sau prin învățare pe tot parcursul vieții, validată în mod formal în acest scop de un organism relevant, în orice stat membru sau într-o țară terță sunt de natură să acopere, total sau parțial, disciplinele semnificativ diferite definite la alin. (1). Învățarea pe tot parcursul vieții reprezintă toate formele de învățământ general, educație și formare profesională, educație non-formală și învățare informală urmate

pe tot parcursul vieții, având ca rezultat o îmbunătățire a cunoștințelor, abilităților și competențelor, care pot include etica profesională.

(3) Prin excepție de la principiul dreptului solicitantului de a alege, așa cum se prevede la alin. (1), autoritățile competente române pot dispune fie un stagiul de adaptare, fie o probă de aptitudini, dacă:

a) titularul unei calificări profesionale prevăzute la art. 16 solicită recunoașterea calificărilor sale profesionale în cazul în care calificarea profesională națională cerută este clasificată la art. 14 alin. (1);

b) titularul unei calificări profesionale prevăzute la art. 15 alin. (1) solicită recunoașterea calificărilor sale profesionale în cazul în care calificarea profesională națională cerută este clasificată la art. 8 și art. 9;

c) pentru situațiile prevăzute la art. 1 alin. (4) lit. a) și b);

d) pentru medicii și medicii dentiști aflați în situația prevăzută la art. 1 alin. (4) lit. c);

e) pentru asistenții medicali specializați prevăzuți la art. 1 alin. (4) lit. e), în cazul în care solicitantul dorește să obțină recunoașterea calificărilor în România, unde activitățile profesionale în cauză sunt exercitate de asistenți medicali generaliști sau de asistenți specializați, titulari ai unui titlu de calificare specializată, care au urmat o formare conducând la posesia titlurilor de calificare recunoscute automat;

f) pentru persoanele aflate în situația prevăzută la art. 1 alin. (5).

(4) În cazul titularului unei calificări profesionale prevăzute la art. 16 care solicită recunoașterea calificărilor sale profesionale în cazul în care calificarea profesională națională cerută este clasificată la art. 8, autoritățile competente pot impune atât un stagiul de adaptare, cât și o probă de aptitudini.

(5) Decizia de impunere a unui stagiul de adaptare sau a unei probe de aptitudini se motivează corespunzător. Solicitantului i se transmit îndeosebi următoarele informații:

a) nivelul de calificare profesională necesar în România și nivelul de calificare profesională deținut de solicitant în conformitate cu clasificarea stabilită la art. 8, art. 14, art. 15 alin. (1) și art. 16; și

b) diferențele semnificative prevăzute la alin. (1) lit. a) și motivele pentru care respectivele diferențe nu pot fi compensate prin cunoștințe, abilități și competențe dobândite în decursul experienței sale profesionale sau prin învățare pe tot parcursul vieții, validată în mod formal în acest scop de un organism relevant.

(6) Proba de aptitudini prevăzută la alin. (1) se susține în termen de cel mult 6 luni de la decizia inițială privind obligativitatea unei probe de aptitudini pentru solicitant."

9. Articolul 11¹ se abrogă.

10. La articolul 14 alineatul (1), litera b) a doua liniuță se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) un ciclu de educație și formare reglementate sau, în cazul profesiilor reglementate, un ciclu de formare profesională cu o structură specială, cu competențe care depășesc ceea ce se asigură prin certificatul prevăzut de art. 15 alin. (1) lit. b), echivalente cu nivelul de formare prevăzut la paragraful întâi, în cazul în care o astfel de formare conferă un standard profesional comparabil și pregătește persoana formată pentru un nivel comparabil de responsabilități și funcții, cu condiția ca diploma să fie însoțită de un certificat din partea statului membru de origine.”

11. Articolul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 17 - (1) Recunoașterea calificărilor profesionale de către autoritățile competente permite beneficiarilor să aibă acces, în România, la aceeași profesie, respectiv activitate profesională ca cea pentru care sunt calificați în statul membru de origine și să o exercite în aceleași condiții ca și cetățenii români.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), accesul la o profesie reglementată în România se acordă în condițiile prevăzute la art. 32¹.”

12. La articolul 18, litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) solicitantul care a exercitat profesia respectivă cu normă întreagă timp de un an sau durată globală echivalentă cu normă redusă în cei zece ani anteriori într-un alt stat membru ce nu reglementează respectiva profesie și care deține unul sau mai multe atestate de competență sau titluri de calificare emise de un alt stat membru care nu reglementează profesia respectivă. Atestatele de competență sau titlurile de calificare îndeplinesc următoarele condiții:

a) au fost eliberate de o autoritate competentă dintr-un stat membru, desemnată în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative ale respectivului stat membru;

b) atestă pregătirea titularului pentru exercitarea profesiei în cauză.

Experiența profesională de un an prevăzută la primul paragraf nu poate fi solicitată în cazul în care titlurile de calificare deținute de solicitant fac dovada educației și formării reglementate.”

13. La articolul 18, litera d) se abrogă.

14. La articolul 22 litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

"b) solicitantul care a exercitat profesia respectivă cu normă întreagă timp de un an sau durată globală echivalentă cu normă redusă în cei zece ani anteriori într-un alt stat membru ce nu reglementează respectiva profesie și care dețin unul sau mai multe atestate de competență sau titluri de calificare emise de un alt stat membru care nu reglementează profesia respectivă. Atestatele de competență sau titlurile de calificare îndeplinesc următoarele condiții:

1) au fost eliberate de o autoritate competentă dintr-un stat membru, desemnată în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative ale respectivului stat membru;

2) atestă pregătirea titularului pentru exercitarea profesiei în cauză.

Experiența profesională de un an nu poate fi solicitată în cazul în care titlurile de calificare deținute de solicitant fac dovada educației și formării reglementate."

15. La articolul 22, alineatul (2) se abrogă.

16. Articolul 23 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Dreptul de a accede la o profesie reglementată sau de a o exercita în România, pentru care se solicită deținerea unui titlu de formare corespunzător, nu poate fi interzis dacă survine unul dintre următoarele cazuri:

a) solicitantul posedă o diplomă în sensul art. 8, o diplomă în sensul art. 14 sau un certificat, în sensul art. 15 eliberat/ă de o autoritate competentă dintr-un stat membru, desemnată în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative ale respectivului stat membru, care îi permit să acceadă sau să exercite respectiva profesie în statul membru respectiv;

b) solicitanților care au exercitat profesia respectivă cu normă întreagă timp de un an sau durată globală echivalentă cu normă redusă în cei zece ani anteriori într-un alt stat membru ce nu reglementează respectiva profesie și care dețin unul sau mai multe atestate de competență sau titluri de calificare emise de un alt stat membru care nu reglementează profesia respectivă. Atestatele de competență sau titlurile de calificare îndeplinesc următoarele condiții:

(i) au fost eliberate de o autoritate competentă dintr-un stat membru, desemnată în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative ale respectivului stat membru;

(ii) atestă pregătirea titularului pentru exercitarea profesiei în cauză.

Experiența profesională de un an nu poate fi solicitată în cazul în care titlurile de calificare deținute de solicitant fac dovada educației și formării reglementate.

(2) Autoritățile competente române acceptă nivelul atestat pentru diplomele prevăzute de art. 8 și art. 14 sau pentru certificatele prevăzute de art. 15 eliberate de către statul membru de origine, precum și certificatul prin care statul membru de origine atestă că învățământul și formarea reglementată sau formarea profesională cu o structură specială prevăzută la art. 14 alin. (1) lit. (c) paragraful al doilea este echivalentă cu nivelul prevăzut la art. 14 alin. (1) lit. (c) primul paragraf.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2) și art. 11, autoritățile competente române pot refuza accesul la profesie și exercitarea acesteia titularilor unui atestat de competență prevăzut la art. 16 atunci când accesul la o profesie reglementată sau exercitarea acesteia este condiționată, în România, de absolvirea unui ciclu de studii de învățământ universitar cu o durată mai mare de 3 ani”.

17. Alineatul (1) al articolului 24¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Se consideră titlu de calificare prevăzut la art. 8, 14, 15 și 16, inclusiv în ceea ce privește nivelul în cauză, orice titlu de calificare sau ansamblu de titluri de calificare care a fost eliberat de o autoritate competentă a unui stat membru, care atestă absolvirea unei formări în cadrul Uniunii, cu frecvență integrală sau parțială, în cadrul sau în afara programelor formale, recunoscută de respectivul stat membru ca având un nivel echivalent și care conferă titularului aceleași drepturi de acces la o profesie sau de exercitare a acesteia sau care pregătește pentru exercitarea respectivei profesii. Autoritățile competente române acceptă nivelul atestat în temeiul art. 8, 14, 15 și 16 de către statul membru de origine, precum și certificatul prin care statul membru de origine atestă că învățământul și formarea reglementată sau formarea profesională cu o structură specială prevăzută la art. 14 alin.(1) lit. b) liniuța a doua este echivalentă cu nivelul prevăzut la art. 14 alin.(1) prima liniuță.”

18. Articolul 26 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 26 - (1) Proba de aptitudini constă într-un test de verificare a cunoștințelor, abilităților și competențelor profesionale ale solicitantului, efectuat sau recunoscut de autoritățile competente în scopul evaluării aptitudinii solicitantului de a exercita profesia reglementată în cauză.

Pentru a permite organizarea acestei probe, autoritățile competente întocmesc o listă de discipline care, pe baza unei comparații între educația și formarea impuse în România și cele pe care le-a urmat solicitantul, nu sunt atestate de diploma sau de alte titluri de calificare pe care le posedă solicitantul.

(2) Proba de aptitudini trebuie să țină seama de faptul că solicitantul este un profesionist calificat în statul membru de origine sau de proveniență. Aceasta

privește discipline selectate dintre cele cuprinse în listă și a căror cunoaștere este esențială pentru exercitarea profesiei în cauză în statul membru gazdă. Proba poate viza totodată și cunoașterea normelor deontologice care se aplică activităților respective în România.”

19. După articolul 26 se introduce un nou articol, art. 26¹, cu următorul cuprins :

„**Art. 26¹** - (1) Dacă accesul la o profesie reglementată este condiționat de efectuarea unui stagiu profesional, autoritatea competentă recunoaște stagiile profesionale efectuate într-un alt stat membru, atunci când analizează o cerere de autorizare a exercitării profesiei reglementate cu condiția ca stagiul să fie în acord cu orientările publicate prevăzute la art. IV și ia în considerare stagiile profesionale efectuate într-o țară terță. Autoritățile competente pot stabili, în legislația națională, o limită rezonabilă privind durata părții din stagiul profesional care se poate desfășura în străinătate.

(2) Stagiul profesional reprezintă o perioadă de practică profesională realizată sub supraveghere, dacă aceasta constituie o condiție de acces la o profesie reglementată, care poate avea loc în cursul sau după finalizarea unui ciclu de învățământ cu obținerea unei diplome.

(3) Recunoașterea stagiului profesional nu înlocuiește nicio cerință instituită pentru promovarea unui examen în vederea obținerii accesului la profesia în cauză.”

20. Articolul 30¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 30¹** - (1) Persoanele care beneficiază de recunoașterea calificărilor profesionale trebuie să aibă cunoștințele de limba română necesare pentru exercitarea profesiei în România.

(2) Controlul respectării obligației prevăzute la alin. (1) efectuat de autoritățile competente sau sub supravegherea acestora se limitează la cunoașterea limbii române.

(3) În cazul profesiilor reglementate care implică siguranța pacienților, prevăzute în anexa nr. 8, pot fi impuse controale efectuate în conformitate cu alin. (2). Pot fi impuse controale în legătură cu alte profesii în cazul în care există îndoieli serioase și concrete despre gradul de cunoaștere a limbii de către profesionist în privința activităților profesionale pe care intenționează să le desfășoare.

Controalele pot fi efectuate numai după emiterea unui card profesional european sau după recunoașterea unei calificări profesionale, după caz.

(4) Orice control lingvistic este proporțional cu activitatea care urmează a fi desfășurată. Profesionistul în cauză are dreptul de a exercita o cale de atac împotriva acestor acțiuni de control în temeiul dreptului intern.”

21. După articolul 32 se introduce un nou articol, art. 32¹, cu următorul cuprins:

„**Art. 32¹** - (1) Autoritățile competente acordă acces parțial, de la caz la caz, la o activitate profesională pe teritoriul României, doar dacă sunt întrunite toate condițiile următoare:

a) profesionistul este calificat pe deplin pentru a exercita în statul membru de origine activitatea profesională pentru care solicită accesul parțial în România;

b) diferențele ca atare dintre activitatea profesională exercitată legal în statul membru de origine și profesia reglementată în România sunt atât de mari încât aplicarea de măsuri de compensare ar însemna să se ceară solicitantului să urmeze întregul program de educație și formare cerut în România pentru a avea acces deplin la profesia reglementată în România;

c) activitatea profesională poate fi separată în mod obiectiv de alte activități care intră în cadrul profesiei reglementate în România. Autoritatea competentă ia în considerare situația în care activitatea profesională poate fi întreprinsă în mod autonom în statul membru de origine.

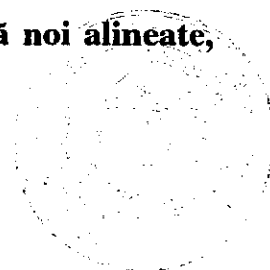
(2) Accesul parțial poate fi respins dacă un astfel de refuz se justifică prin motive imperative de interes general, este necesar pentru a asigura atingerea obiectivului urmărit și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv.

(3) Motivele imperative de interes general reprezintă motivele recunoscute ca atare în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

(4) Cererile în vederea stabilirii și cererile în vederea prestării temporare și ocazionale de servicii în statul membru gazdă privind activități profesionale care au implicații în materie de sănătate sau de siguranță publică se examinează în conformitate cu dispozițiile prezentei legi.

(5) Ca urmare a acordării accesului parțial, activitatea profesională se exercită în temeiul titlului profesional al statului membru de origine. Autoritățile competente pot impune utilizarea respectivului titlu profesional în limba română. Profesiștii cărora li s-a acordat acces parțial indică în mod clar beneficiarilor serviciilor domeniul activităților lor profesionale.”

22. După alineatul (2) al articolului 35, se introduc două noi alineate, alin. (3) și (4), cu următorul cuprins:

”(3) În cazul unor îndoieli justificate, autoritățile competente române pot solicita autorităților competente ale unui stat membru o confirmare a faptului că solicitantul nu este suspendat sau nu are interdicție de exercitare a profesiei ca urmare a unei erori profesionale grave sau a unei condamnări pentru infracțiuni legate de exercitarea activităților sale profesionale.

(4) Schimbul de informații cu autoritățile competente din diferite state membre se efectuează prin intermediul IMI.”

23. La articolul 35¹ alineatul (2), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) în cazul deplasării prestatorului de servicii, dacă a exercitat profesia respectivă într-unul sau mai multe state membre pe o perioadă de cel puțin un an în decursul ultimilor zece ani anteriori prestării de servicii, atunci când profesia nu este reglementată în statul membru de stabilire. Condiția de exercitare timp de un an a profesiei nu se aplică în cazul în care profesia sau educația și formarea care conduc la exercitarea profesiei sunt reglementate.”

24. La articolul 35³ alineatul (3), literele d) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„d) în cazul prevăzut la art. 35¹ alin. (1) lit. b), dovada, prin orice mijloace, că prestatorul a exercitat activitățile în cauză pe o perioadă de cel puțin 1 an în decursul ultimilor 10 ani;

e) în ceea ce privește profesiile din domeniul securității, al sănătății și profesiile legate de educația minorilor, inclusiv îngrijirea copiilor și educația copiilor de vârstă mică, o atestare a inexistenței unor suspendări temporare sau definitive de la exercitarea profesiei sau a unor condamnări penale.”

25. La articolul 35³ alineatul (3), după litera e) se introduce o nouă literă, lit. f), cu următorul cuprins:

„f) în cazul profesiilor care au implicații pentru siguranța pacienților, prevăzute în anexa nr. 8, o declarație privind cunoașterea limbii române, necesară pentru practicarea profesiei în România.”

26. După alineatul (5) al articolului 35³, se introduce un nou alineat, alin. (6), cu următorul cuprins:

„(6) Prezentarea unei declarații obligatorii de către prestatorul de servicii în conformitate cu alin. (1) dă dreptul prestatorului de servicii respectiv de a avea acces la activitatea de servicii sau de a exercita activitatea respectivă pe întreg teritoriul României. Autoritățile competente române pot solicita informațiile

suplimentare enumerate la alin. (2) privind calificările profesionale ale prestatorului de servicii dacă nu dispun de alte mijloace de a obține astfel de informații.”

27. Articolul 35⁴ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 35⁴- (1) Pentru prima prestare de servicii, în cazul profesiilor reglementate care au implicații în materie de sănătate sau de siguranță publică și care nu beneficiază de o recunoaștere automată, autoritățile competente pot realiza o verificare a calificărilor profesionale ale prestatorului de servicii înainte de prima prestare de servicii. O astfel de verificare prealabilă este posibilă numai în cazul în care obiectivul său este să evite daunele grave pentru sănătatea sau siguranța beneficiarului serviciului, ca urmare a lipsei de calificare profesională a prestatorului de servicii și cu condiția ca verificarea să nu depășească ceea ce este necesar în acest scop.

Lista profesiilor pentru care se aplică această prevedere este prevăzută de anexa nr. 8.

(2) În termen de cel mult o lună de la data primirii declarației și a documentelor însoțitoare, prevăzute la alin. (1) și (2), autoritatea competentă informează prestatorul de servicii cu privire la decizia sa:

a) de a nu îi verifica calificările profesionale ;

b) după verificarea calificărilor sale profesionale:

(i) de a-i solicita prestatorului de servicii să promoveze o probă de aptitudini; sau

(ii) de a-i permite să presteze serviciile respective. În cazul întâmpinării unor dificultăți care ar putea conduce la o întârziere în luarea unei decizii, autoritatea competentă notifică prestatorul de servicii, în același termen, cu privire la motivele întârzierii. Dificultatea se rezolvă în termen de o lună de la notificare și decizia se finalizează în termen de două luni de la rezolvarea dificultății.

(3) În cazul unei diferențe importante între calificările profesionale ale prestatorului de servicii și formarea impusă din România, în măsura în care această diferență este de natură să afecteze în mod negativ sănătatea sau siguranța publică și nu poate fi compensată de experiența profesională a prestatorului de servicii sau de cunoștințele, abilitățile și competențele dobândite prin învățarea pe tot parcursul vieții, validată în mod formal în acest scop de un organism relevant, autoritatea competentă română oferă prestatorului de servicii respectiv posibilitatea de a demonstra, printr-o probă de aptitudini, astfel cum este prevăzut la alin. (2) lit. (b) punctul (i), că a dobândit cunoștințele, abilitățile și competențele care îi lipseau și ia o decizie pe această bază dacă să permită furnizarea serviciului. În orice caz,

prestarea serviciilor trebuie să fie posibilă în termen de o lună de la data deciziei adoptate.

(4) În lipsa unei reacții din partea autorității competente în termenele prevăzute la alin. (2) și alin. (3), serviciul poate fi prestat.

(5) În cazul în care calificările profesionale au fost verificate în temeiul prezentului articol, serviciile sunt prestate cu titlul profesional din România.”

28. Alineatul (1) al articolului 35⁶ se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Autoritățile competente din România pot solicita autorităților competente din statul membru de stabilire, în cazul unor îndoieli justificate, să furnizeze orice informație relevantă pentru legalitatea stabilirii și buna conduită a prestatorului de servicii, precum și absența unor sancțiuni disciplinare sau penale cu caracter profesional. În cazul în care decid să verifice calificările profesionale ale prestatorului de servicii, autoritățile competente române pot solicita autorităților competente din statul membru de stabilire informații privind cursurile de formare absolvite de prestator în măsura necesară pentru evaluarea diferențelor semnificative care pot avea efecte negative asupra sănătății sau siguranței publice. Autoritățile competente române în calitate de autorități din statul membru de stabilire comunică aceste informații în conformitate cu art. 37. În cazul profesiilor nereglementate în România, centrul de asistență prevăzut la art. 37¹ poate, de asemenea, furniza astfel de informații.”

29. După Capitolul IV¹ se introduc două noi capitole, Capitolul IV² intitulat ”Dispoziții privind emiterea cardului profesional european de către autoritățile competente”, cuprinzând art. 35⁷- art. 35¹² și Capitolul IV³, intitulat ”Recunoașterea experienței profesionale”, cuprinzând art. 35¹³-35¹⁵, cu următorul cuprins:

”Capitolul IV²

Dispoziții privind emiterea cardului profesional european de către autoritățile competente

Art. 35⁷

(1) Cardul profesional european reprezintă un certificat electronic care atestă fie faptul că profesionistul a îndeplinit toate condițiile necesare pentru a presta temporar și ocazional servicii într-un stat membru gazdă și, dacă este cazul, cardul profesional european constituie declarația prevăzută de art. 35³ alin. (3), fie recunoașterea calificărilor profesionale pentru stabilirea într-un stat membru gazdă. În scopul stabilirii, emiterea cardului profesional european nu conferă dreptul

automat de a practica o anumită profesie reglementată atunci când există cerințe de înregistrare sau alte proceduri de control deja instituite pe teritoriul României, conform legislației în vigoare, înainte de introducerea cardului profesional european pentru profesia respectivă.

(2) Autoritățile competente române eliberează, la cerere, titularilor unei calificări profesionale cardul profesional european, în conformitate cu Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/983 al Comisiei din 24 iunie 2015 privind procedura de eliberare a cardului profesional european și aplicarea mecanismului de alertă în temeiul Directivei 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului, cu plata unei taxe rezonabile, proporționale și corespunzătoare cu costurile suportate pentru eliberare, stabilită de fiecare autoritate competentă și care nu constituie un factor de descurajare a solicitării cardului profesional european. Titularul unei calificări profesionale vizate poate alege să solicite un astfel de card sau să aplice procedurile de recunoaștere prevăzute de prezenta lege.

Art. 35⁸

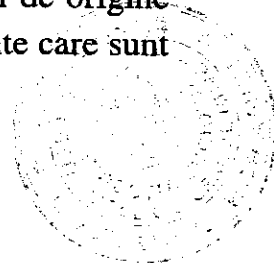
(1) Autoritățile competente permit titularului unei calificări profesionale să solicite un card profesional printr-un instrument online, pus la dispoziție de Comisia Europeană, care creează automat un dosar IMI pentru solicitantul respectiv. În cazul în care o autoritate competentă permite depunerea cererilor și în scris, acesta ia toate măsurile necesare pentru crearea dosarului IMI, transmiterea oricăror informații către solicitant și emiterea cardului profesional european.

(2) Cererile se însoțesc cu documentele necesare prevăzute de actele de punere în aplicare adoptate de Comisia Europeană.

(3) În termen de o săptămână de la primirea cererii, autoritățile competente confirmă primirea cererii și informează solicitantul cu privire la lipsa oricărui document. Dacă este cazul, autoritățile competente emit orice certificat justificator necesar.

(4) Autoritățile competente verifică dacă solicitantul este stabilit legal în România și dacă toate documentele necesare care au fost emise în România sunt valabile și autentice. În caz de îndoieli justificate în mod temeinic, autoritățile competente consultă instituția emitentă relevantă și poate cere solicitantului copii certificate ale documentelor.

(5) În cazul cererilor ulterioare depuse de același solicitant, autoritățile competente din România, în calitate de autorități competente din statul de origine sau din statul membru gazdă, nu pot solicita redepunerea unor documente care sunt deja incluse în dosarul IMI și care sunt încă valabile.

Art. 35⁹

(1) Autoritățile competente verifică cererea și documentele justificative din dosarul IMI și emit cardul profesional european pentru prestarea temporară și ocazională de servicii, altele decât cele prevăzute la 35⁴, în termen de trei săptămâni. Termenul începe să curgă de la primirea documentelor lipsă sau, dacă nu sunt solicitate documente suplimentare, de la expirarea termenului de o săptămână prevăzut la art. 35⁸ alin. (3). Acestea transmit apoi imediat cardul profesional european către autoritatea competentă din fiecare stat membru gazdă vizat și informează solicitantul în consecință. În cazul în care autoritatea competentă română este autoritate competentă din statul membru gazdă nu poate solicita o nouă declarație în temeiul art. 35³ pentru următoarele 18 luni.

(2) Decizia autorității competente sau absența unei decizii în termenul de trei săptămâni prevăzut la alin. (1) se supune căilor de atac în temeiul dreptului intern.

(3) Dacă dorește să presteze servicii în alte state membre decât cele prevăzute inițial în cererea de la alin. (1), un titular de card profesional european poate solicita o astfel de extindere. Dacă dorește să continue să presteze servicii după perioada de 18 luni prevăzută la alin. (1), titularul informează autoritatea competentă în acest sens. În ambele cazuri, titularul furnizează, de asemenea, orice informație privind schimbările substanțiale intervenite în situația înregistrată în dosarul IMI care poate fi solicitată de autoritatea competentă în conformitate cu actele de punere în aplicare. Autoritățile competente transmit cardul profesional european actualizat către statele membre gazdă în cauză.

(4) Cardul profesional european este valabil pe întreg teritoriul României, în calitate de stat gazdă, atât timp cât titularul său își păstrează dreptul de practică pe baza documentelor și a informațiilor cuprinse în dosarul IMI.

Art. 35¹⁰

(1) Autoritățile competente române verifică, în calitate de autorități competente ale statului membru de origine, în termen de o lună, autenticitatea și valabilitatea documentelor justificative din dosarul IMI în vederea eliberării unui card profesional european pentru stabilire sau pentru prestarea temporară și ocazională de servicii în temeiul art. 35⁴. Termenul începe să curgă de la primirea documentelor lipsă prevăzute la art. 35⁸ alin. (2) sau, dacă nu sunt solicitate documente suplimentare, de la expirarea termenului de o săptămână. Acestea transmit apoi, imediat, cererea autorității competente a statului membru gazdă.

Autoritățile competente române informează solicitantul despre situația cererii sale în momentul în care transmit cererea statului membru gazdă.

(2) În cazurile în care se instituie un cadru comun de formare sau un test comun de formare, autoritățile competente române în calitate de autorități din statul

membru gazdă decid dacă eliberează un card profesional european în termen de o lună de la primirea solicitării transmise de autoritățile competente din statul de origine. În cazul unor îndoieli justificate în mod temeinic, autoritățile competente române pot solicita autorităților statului membru de origine informații suplimentare sau transmiterea unei copii certificate a unui document, pe care acesta din urmă le transmite cel târziu în două săptămâni de la transmiterea solicitării. În condițiile respectării alin. (5) al doilea paragraf, termenul de o lună se aplică chiar dacă au fost formulate astfel de solicitări. Termenul de două săptămâni se aplică, în mod obligatoriu, și în cazul în care autoritățile competente române sunt autorități din statul de origine.

(3) În cazurile prevăzute la art. 35⁴ și la art. 11, autoritățile competente române în calitate de autorități din statul membru gazdă decid dacă eliberează cardul profesional european sau dacă supun titularul unei calificări profesionale unor măsuri compensatorii în termen de două luni de la primirea solicitării transmise de către autoritățile competente române. În cazul unor îndoieli justificate în mod temeinic, autoritățile competente române pot solicita autorităților competente din statul de origine informații suplimentare sau transmiterea unei copii certificate a unui document, pe care aceste autorități le transmit cel târziu în două săptămâni de la transmiterea solicitării. În condițiile respectării alin. (5) al doilea paragraf, termenul de două luni se aplică chiar dacă au fost formulate astfel de solicitări. Termenul de două săptămâni se aplică, în mod obligatoriu, și în cazul în care autoritățile competente române sunt autorități din statul de origine.

(4) În cazul în care autoritățile competente române nu primesc informațiile necesare pe care le solicită, pentru a lua o decizie cu privire la emiterea cardului profesional european fie din partea autorităților competente din statul de origine, fie din partea solicitantului, autoritățile competente române în calitate de autorități din statul membru gazdă pot refuza să emită cardul. Refuzul se justifică în mod corespunzător.

(5) În cazul în care autoritățile competente române în calitate de autorități din statul membru gazdă nu adoptă o decizie în termenele prevăzute la alin. (2) și (3) sau nu organizează o probă de aptitudini așa cum se prevede la art. 35⁴ cardul profesional european se consideră a fi emis și este transmis în mod automat, prin intermediul IMI, titularului unei calificări profesionale.

Autoritățile competente române în calitate de autorități din statul membru gazdă au posibilitatea de a prelungi cu două săptămâni termenele prevăzute la alin. (2) și (3) pentru emiterea automată a cardului profesional european. Autoritățile competente române în calitate de autorități din statul membru gazdă explică motivele prelungirii și informează solicitantul în consecință. O astfel de prelungire

poate fi repetată o singură dată și numai dacă este strict necesar, mai ales din motive ce țin de sănătatea publică sau de siguranța beneficiarilor serviciului.

(6) Acțiunile întreprinse de către autoritățile competente române în conformitate cu alin. (1) înlocuiesc orice cerere de recunoaștere a calificărilor profesionale în temeiul dreptului intern al statului membru gazdă.

(7) Deciziile autorităților competente române în calitate de autorități competente din statul de origine sau din statul membru gazdă, adoptate în temeiul alin. (1) - (5) sau absența deciziei sunt supuse căilor de atac în temeiul dreptului român.

Art. 35¹¹

(1) Fără a aduce atingere prezumției de nevinovăție, autoritățile competente române în calitate de autorități competente din statul de origine sau din statul membru gazdă actualizează prompt dosarul IMI corespunzător cu informații referitoare la acțiuni disciplinare sau sancțiuni penale relative la o interdicție sau restricție și care pot avea consecințe asupra desfășurării activităților de către titularul unui card profesional european. În acest sens, acestea respectă normele legale în vigoare privind protecția datelor cu caracter personal. Aceste actualizări includ ștergerea de informații care nu mai sunt necesare.

Titularul cardului profesional european și autoritățile competente ce au acces la dosarul IMI corespunzător sunt informați imediat cu privire la orice actualizări. Această obligație nu aduce atingere obligațiilor de alertă.

(2) Conținutul informațiilor actualizate prevăzute la alin. (1) se limitează la următoarele aspecte:

- a) identitatea profesionistului;
- b) profesia în cauză;
- c) informații cu privire la autoritatea sau instanța națională care a adoptat hotărârea privind restricția sau interdicția;
- d) sfera de aplicare a restricției sau interdicției; și
- e) perioada în care se aplică restricția sau interdicția.

(3) Accesul la informațiile din dosarul IMI se limitează la autoritățile competente române, în conformitate cu normele legale în vigoare privind protecția datelor cu caracter personal. Autoritățile competente informează titularul cardului profesional european cu privire la conținutul dosarului IMI la solicitarea titularului.

(4) Informațiile incluse în cardul profesional european se limitează la informațiile necesare pentru certificarea dreptului titularului de a exercita profesia pentru care a fost eliberat, și anume:

- a) prenumele, numele,
- b) data și locul nașterii,

- c) profesia,
- d) calificările titularului și regimul aplicabil,
- e) autoritățile competente implicate,
- f) numărul de card,
- g) elementele de securitate și
- h) referința unui act valabil de identitate.

Informațiile privind experiența profesională acumulată sau măsurile compensatorii absolvite de titularul cardului profesional european se includ în dosarul IMI.

(5) Datele cu caracter personal incluse în dosarul IMI pot fi prelucrate atât timp cât este necesar pentru procedura de recunoaștere în sine și ca dovadă a recunoașterii sau a transmiterii declarației solicitate la art. 35³. Autoritățile competente asigură titularului unui card profesional european dreptul de a cere în orice moment și fără costuri care să incumbe respectivului titular rectificarea datelor incorecte sau incomplete sau ștergerea și blocarea dosarului IMI respectiv. Titularul este informat cu privire la acest drept la momentul emiterii cardului profesional european și i se readuce la cunoștință la fiecare doi ani. Această readucere la cunoștință se face automat prin intermediul IMI dacă solicitarea inițială pentru cardul profesional european a fost făcută online sau prin alte mijloace.

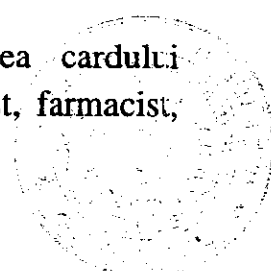
În cazul unei solicitări de ștergere a unui dosar IMI aferent unui card profesional european emis în scopul stabilirii sau al prestării temporare și ocazionale de servicii în temeiul art. 35⁴, autoritățile competente române în calitate de autorități competente ale statului membru gazdă eliberează titularului de calificări profesionale un titlu care atestă recunoașterea calificărilor sale profesionale.

(6) În legătură cu prelucrarea datelor personale din cardul profesional european și din toate dosarele IMI, autoritățile competente române se consideră operatori în sensul normelor legale privind protecția datelor cu caracter personal.

(7) Fără a se aduce atingere alin. (3), autoritățile competente române în calitate de autorități din stat membru gazdă asigură posibilitatea angajatorilor, clienților, pacienților, autorităților publice și altor părți interesate de a verifica autenticitatea și valabilitatea unui card profesional european prezentat lor de către titularul cardului.

Art. 35¹²

Dispozițiile prezentului capitol se aplică pentru eliberarea cardului profesional și pentru profesiile reglementate de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist, moașă, medic veterinar și arhitect.

Capitolul IV³

Recunoașterea experienței profesionale

Art. 35¹³

(1) În România, accesul sau exercitarea uneia dintre activitățile enumerate în anexa IV la Directiva 2005/36/CE a Parlamentului european și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 255 din 30 septembrie 2005 necesită ca dovadă suficientă a cunoștințelor și aptitudinilor, exercitarea în prealabil a acelei activității într-un alt stat membru în conformitate cu art. 35¹⁵.

(2) Activitățile prevăzute la alin. (1) sunt cuprinse în următoarele liste:

a) Lista I “Grupe care intră sub incidența Directivei 64/427/CEE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 69/77/CEE, și a directivelor 68/366/CEE și 82/489/CEE” ;

b) Lista II “Grupe care intră sub incidența directivei 75/368/CEE, activități prevăzute la articolul 5 alin. (1); directivei 75/369/CEE, articolul 6: în cazul care activitatea este considerată a fi de natură industrială sau meșteșugărească; directivei 82/470/CEE, articolul 6 alin. (1) și (3)”;

c) Lista III ”Directivile 64/222/CEE; 68/364/CEE; 68/368/CEE; 75/368/CEE, articolul 7; 75/369/CEE, articolul 5; 70/523/CEE; 82/470/CEE, articolul 6, alin. (2)”.

(3) Autoritatea competentă care acordă acces la exercitarea activităților de la alin. (2) pe baza recunoașterii experienței profesionale este Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

(4) Procedura de acordare a accesului la exercitarea activităților pe baza recunoașterii experienței profesionale, precum și activitățile cuprinse în listele prevăzute la alin. (2) se detaliază prin ordin al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice.

(5) Recunoașterea experienței profesionale pentru activitățile de la alin. (2) permite cetățenilor români, precum și cetățenilor statelor membre ale UE, SEE sau din Confederația Elvețiană care au dobândit experiență profesională într-un alt stat membru, să exercite aceeași activitate în România.

Art. 35¹⁴

(1) Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice prin Agențiile județene/ a municipiului București pentru plăți și inspecție socială, aflate în subordinea Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială eliberează, la cerere, atestate persoanelor care doresc să desfășoare activități, în mod

independent sau ca salariați, pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, dacă acestea îndeplinesc cerințele prevăzute art. 35¹⁵.

(2) Procedura de acordare a atestatelor precum și activitățile cuprinse în listele prevăzute la art. 35¹³ alin. (2) se detaliază prin ordin al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice.

(3) Atestarea pregătirii și experienței profesionale prevăzută la alineatul (2), se acordă în scopul recunoașterii experienței profesionale dobândite pe teritoriul României de către cetățenii români sau de către cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene, SEE sau din Confederația Elvețiană, care doresc să exercite aceeași activitate în mod independent sau ca salariați, pe teritoriul unui alt stat membru al UE.

Art. 35¹⁵

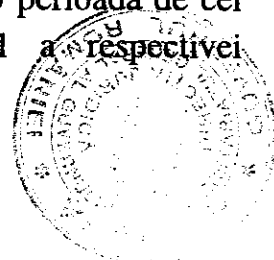
(1) În cazul activităților incluse în lista I prevăzută la art. 35¹³ alin. (2) lit. (a), exercitarea în prealabil a activității pentru care se solicită drept de ocupare trebuie să îndeplinească una din următoarele condiții:

a) exercitarea în prealabil a activității în cauză a avut loc pe o perioadă de șase ani consecutivi, cu titlu independent sau în calitate de director de întreprindere cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru;

b) exercitarea în prealabil a activității în cauză a avut loc pe o perioadă de trei ani consecutivi, cu titlu independent sau în calitate de director de întreprindere cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru. În acest caz solicitantul trebuie să dovedească că a urmat pentru activitatea în cauză, o formare prealabilă de cel puțin trei ani. Formarea profesională trebuie atestată printr-un certificat recunoscut de statul membru sau considerată pe deplin valabilă de către un organism profesional competent;

c) exercitarea în prealabil a activității în cauză a avut loc pe o perioadă de patru ani consecutivi, cu titlu independent sau în calitate de director de întreprindere cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru. În acest caz solicitantul trebuie să dovedească că a urmat, pentru activitatea în cauză, o formare prealabilă de cel puțin doi ani, atestată printr-un certificat recunoscut de statul membru sau considerată pe deplin valabilă de către un organism profesional competent;

d) exercitarea în prealabil a activității în cauză a avut loc pe o perioadă de patru ani consecutivi, cu titlu independent. În acest caz solicitantul trebuie să dovedească că a exercitat activitatea în cauză și ca salariat pe o perioadă de cel puțin cinci ani, cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii/ocupații într-un stat membru;

e) exercitarea în prealabil a activității în cauză a avut loc pe o perioadă de cinci ani consecutivi, într-o funcție superioară, iar solicitantul a avut pe o perioadă de cel puțin trei ani sarcini tehnice și a fost responsabil pentru cel puțin un departament al întreprinderii. În acest caz solicitantul dovedește că a urmat, pentru activitatea în cauză, o formare profesională prealabilă de cel puțin trei ani, atestată printr-un certificat recunoscut de statul membru sau considerată pe deplin valabilă de către un organism profesional competent.

(2) În cazul activităților incluse în lista II prevăzută la art. 35¹³ alin. (2) lit. b), exercitarea în prealabil a activității pentru care se solicită drept de ocupare trebuie să îndeplinească una din următoarele condiții:

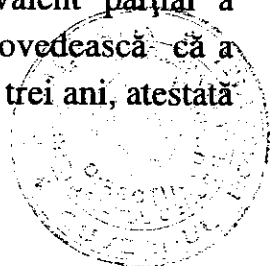
a) exercitarea în prealabil a activității în cauză a avut loc pe o perioadă de cinci ani consecutivi, cu titlu independent sau în calitate de director de întreprindere cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru;

b) exercitarea în prealabil a activității în cauză a avut loc pe o perioadă de trei ani consecutivi, cu titlu independent sau în calitate de director de întreprindere cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru. În această situație solicitantul trebuie să dovedească că a urmat, pentru activitatea în cauză, o formare prealabilă de cel puțin trei ani, atestată printr-un certificat recunoscut de statul membru sau considerată pe deplin valabilă de către un organism profesional competent;

c) exercitarea în prealabil a activității în cauză a avut loc pe o perioadă de patru ani consecutivi, cu titlu independent sau în calitate de director de întreprindere cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru. În acest caz trebuie să dovedească că a urmat, pentru activitatea în cauză, o formare prealabilă de cel puțin doi ani, atestată printr-un certificat recunoscut de statul membru sau considerată pe deplin valabilă de către un organism profesional competent;

d) exercitarea în prealabil a activității în cauză a avut loc pe o perioadă de trei ani consecutivi, cu titlu independent sau în calitate de director de întreprindere cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru. În acest caz solicitantul trebuie să dovedească că a exercitat activitatea în cauză și ca salariat pe o perioadă de cel puțin cinci ani cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru;

e) exercitarea în prealabil a activității în cauză a avut loc pe o perioadă de cinci ani consecutivi ca salariat cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru. În acest caz trebuie să dovedească că a urmat, pentru activitatea în cauză, o formare prealabilă de cel puțin trei ani, atestată

printr-un certificat recunoscut de statul membru sau considerată pe deplin valabilă de către un organism profesional competent;

f) exercitarea în prealabil a activității în cauză a avut loc pe o perioadă de șase ani consecutivi, cu titlu salariat, cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru. În acest caz solicitantul trebuie să dovedească că a urmat, pentru activitatea în cauză, o formare prealabilă de cel puțin doi ani, atestată printr-un certificat recunoscut de statul membru sau considerată pe deplin valabilă de către un organism profesional competent.

În cazurile prevăzute la lit. (a) și (d), activitatea pentru care se solicită drept de acces nu trebuie să fi fost încheiată cu mai mult de 10 ani înainte de data prezentării dosarului complet al persoanei în cauză autorității competente.

(3) În cazul activităților incluse în lista III prevăzută la art. 35¹³ alin. (2) lit. (c), exercitarea în prealabil a activității pentru care se solicită drept de ocupare trebuie să îndeplinească una din următoarele condiții:

a) a avut loc pe o perioadă de trei ani consecutivi, cu titlu independent sau în calitate de director de întreprindere cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru;

b) a avut loc pe o perioadă de doi ani consecutivi, cu titlu independent sau în calitate de director de întreprindere cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru. În acest caz solicitantul trebuie să dovedească că a urmat, pentru activitatea în cauză, o formare prealabilă, atestată printr-un certificat recunoscut de statul membru sau considerată pe deplin valabilă de către un organism profesional competent ;

c) a avut loc pe o perioadă de doi ani consecutivi, cu titlu independent sau în calitate de director de întreprindere cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru. În acest caz solicitantul trebuie să dovedească că a exercitat activitatea în cauză cu titlu salariat pe o perioadă de cel puțin trei ani cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru;

d) a avut loc pe o perioadă de trei ani consecutivi ca salariat cu normă întreagă. În acest caz solicitantul trebuie să dovedească că a urmat, pentru activitatea în cauză o formare prealabilă, atestată printr-un certificat recunoscut de statul membru sau considerată pe deplin valabilă de către un organism profesional competent.

În cazurile prevăzute la lit. (a) și (c), această activitate nu trebuie să fi fost încheiată cu mai mult de 10 ani înainte de data prezentării dosarului complet al solicitantului în cauză autorității competente.

(4) Dispozițiile art. 32¹ nu se aplică în cazul recunoașterii experienței profesionale în baza alin. (1), (3) și (5)."

30. După alineatul (1) al articolului 37 se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Atribuțiile coordonatorului național sunt următoarele:

- a) să promoveze o aplicare uniformă a prezentei legi;
- b) să colecteze toate informațiile relevante pentru punerea în aplicare a prezentei legi, precum cele privind condițiile de acces la profesiile reglementate în statele membre;
- c) să examineze sugestiile referitoare la cadrele comune de formare și la testele comune de formare;
- d) să facă schimb de informații și de bune practici în scopul optimizării dezvoltării profesionale continue în statele membre;
- e) să facă schimb de informații și de bune practici privind aplicarea măsurilor compensatorii prevăzute la art. 11;
- f) să avizeze proiectele de acte normative, pe aspectele ce țin de reglementarea de noi profesii pentru a constata dacă sunt îndeplinite cerințele prevăzute la art. 3 alin. (6);
- g) să comunice Comisiei Europene, pe baza datelor și informațiilor transmise de autoritățile competente, la fiecare 2 ani un raport privind aplicarea prezentei legi și a dispozițiilor legale privind formarea, exercitarea și recunoașterea calificărilor profesionale pentru profesiile de medic, medic dentist, farmacist, moașă, asistent medical generalist, medic veterinar și arhitect care cuprinde date statistice cu privire la deciziile de recunoaștere adoptate și o descriere a principalelor aspecte problematice. Cu începere de la 18 ianuarie 2016, rezumatul statistic al deciziilor adoptate cuprinde informații detaliate privind numărul și tipurile de decizii luate, inclusiv tipurile de decizii privind accesul parțial luate de autoritățile competente și o descriere a principalelor probleme rezultate din aplicarea procedurilor de recunoaștere.”

31. Alineatul (2) al articolului 37 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Autoritățile române prevăzute în anexa nr. 3 fac parte din Sistemul informatic pentru piață internă - IMI - și duc la îndeplinire obligațiile prevăzute în acest sens. Autoritățile competente române fac schimb de informații cu autoritățile competente din alte state membre referitoare la măsuri disciplinare sau sancțiuni penale impuse sau orice alte circumstanțe specifice grave care pot avea consecințe asupra desfășurării activităților în temeiul prezentei legi, asigurând respectarea normelor privind protecția datelor cu caracter personal și confidențialitatea.”

32. Articolul 37¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 37¹** - (1) Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor este centrul de asistență din România a cărui sarcină este de a furniza cetățenilor și centrelor de asistență din celelalte state membre asistență privind recunoașterea calificărilor profesionale, inclusiv informații privind legislația națională care reglementează profesiile și exercitarea acestora, legislația în domeniul muncii și asigurărilor sociale și, după caz, normele de deontologie.

(2) Centrul de asistență din România furnizează asistență cetățenilor în exercitarea drepturilor conferite de prezenta lege, după caz, în cooperare cu centrul de asistență din statul membru de origine și autoritățile competente și Punctul de Contact Unic electronic, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2009 privind libertatea de stabilire a prestatorilor de servicii și libertatea de a furniza servicii în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 68/2010.

(3) Orice autoritate competentă din România cooperează pe deplin cu Centrul de asistență din România și, dacă este cazul, din statul membru de origine sau centrele de asistență din alte state membre și să ofere, la cererea acestora centre de asistență, toate informațiile relevante cu privire la cazurile individuale cu respectarea normelor de protecție a datelor, în conformitate cu legislația privind protecția datelor cu caracter personal și respectarea obligației de confidențialitate.

(4) Centrul de asistență din România, prevăzut la alin. (1), informează Comisia Europeană, la solicitarea acesteia, cu privire la rezultatul anchetelor în care este implicat, în termen de două luni de la primirea acestei cereri.”

33. După articolul 37¹ se introduc două noi articole, art. 37² și 37³, cu următorul cuprins:

„**Art. 37²** - (1) Autoritățile competente române informează autoritățile competente din toate celelalte state membre cu privire la un profesionist cărui a i s-a restrâns sau interzis de către autoritățile sau instanțele judecătorești naționale să desfășoare, pe teritoriul României, chiar și cu caracter temporar, următoarele activități profesionale, în întregime sau în parte:

a) activități care au implicații în ceea ce privește siguranța pacienților, atunci când profesionistul exercită o profesie reglementată în România;

b) activități legate de educarea minorilor, inclusiv îngrijirea copiilor și educarea copiilor de vârstă mică, atunci când profesionistul exercită o profesie reglementată în România.

(2) Autoritățile competente transmit informațiile prevăzute la alin. (1) prin alertă în cadrul IMI cel târziu în termen de trei zile de la data adoptării deciziei de restrângere sau interdicere, în întregime sau în parte, a exercitării unei activități

profesionale de către profesionistul în cauză. Aceste informații se limitează la următoarele:

- a) identitatea profesionistului;
- b) profesia în cauză;
- c) informații cu privire la autoritatea sau instanța judecătorească care adoptă hotărârea privind restrângerea sau interdicția;
- d) sfera de aplicare a restricției sau interdicției și
- e) perioada în cursul căreia se aplică restricția sau interdicția.

(3) Cel târziu în termen de trei zile de la data adoptării hotărârii instanței, autoritățile competente române interesat informează autoritățile competente ale tuturor celorlalte state membre, prin alertă în cadrul IMI, despre identitatea profesioniștilor care au solicitat recunoașterea unei calificări și în cazul cărora instanțele au constatat ulterior că au făcut uz, în acest context, de titluri falsificate de calificare profesională.

(4) Prelucrarea datelor cu caracter personal se realizează în conformitate cu normele legale în vigoare.

(5) Autoritățile competente române trebuie să informeze, fără întârziere, autoritățile din toate statele membre atunci când expiră o interdicție sau o restricție prevăzută la alin. (1). În acest scop, autoritatea competentă română care furnizează informațiile în conformitate cu alin. (1) trebuie, de asemenea, să indice data expirării și orice altă schimbare ulterioară respectivei date.

(6) Autoritățile competente române trebuie să informeze, în scris, profesioniștii cu privire la care se trimit alerte altor state membre cu privire la deciziile în ceea ce privește alertele, în același timp cu alerta în sine, să acorde acestora posibilitatea de a contesta decizia în conformitate cu legislația națională sau de a solicita rectificarea unor astfel de decizii și au posibilitatea de a obține despăgubiri legate de orice prejudiciu cauzat prin alerte false trimise altor state membre, iar, în astfel de cazuri, decizia privind alerta poate conține precizarea că face obiectul unor proceduri inițiate de către profesionist.

(7) Datele privind alertele pot fi prelucrate în sistemul IMI atâta timp cât sunt valabile. Alertele vor fi șterse în termen de trei zile de la data adoptării deciziei de revocare sau de la expirarea interdicției sau restricției prevăzute la alin. (1).

Art. 37³ - (1) Centrul de asistență prevăzut la art. 37¹ și autoritățile competente prevăzute la art. 3 alin. (4) transmit, spre a asigura accesul online, Punctului de Contact Unic electronic, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.

68/2010, următoarele informații care sunt actualizate în mod regulat de Centrul de asistență și autoritățile competente:

a) lista tuturor profesiilor reglementate în România, inclusiv datele de contact ale autorităților competente pentru fiecare profesie reglementată și ale centrelor de asistență prevăzute la art. 37¹;

b) lista profesiilor reglementate pentru care este disponibil un card profesional european, funcționarea cardului respectiv, inclusiv toate taxele aferente de plătit de către profesioniști și autoritățile competente pentru eliberarea cardului;

c) lista profesiilor prevăzute în anexa nr. 8;

d) cerințele și procedurile prevăzute la art. 30¹, art. 34, art. 35⁴ și art. 37, inclusiv toate tarifele aferente care trebuie plătite de către cetățeni și documentele care trebuie depuse de către cetățeni la autoritățile competente;

e) detalii cu privire la modalitatea de a contesta, în temeiul normelor legale în vigoare, deciziile autorităților competente adoptate în baza prezentei legi.

(2) Informațiile prevăzute la alin. (1) se furnizează de o manieră clară și cuprinzătoare pentru utilizatori, sunt ușor accesibile de la distanță și prin mijloace electronice și se actualizează permanent.

(3) Oricărei solicitări de informații adresate Punctului de Contact Unic electronic prevăzut la alin. (1) trebuie să i se răspundă în cel mai scurt timp posibil.

(4) Autoritățile competente române și Comisia Europeană iau măsuri pentru a încuraja Punctele de Contact Unice electronice să pună la dispoziție informațiile prevăzute la alin. (1) în alte limbi oficiale ale Uniunii și cooperează între ele și cu Comisia Europeană în scopul punerii în aplicare a alin. (1), (2) și (3).

(5) Centrul de asistență prevăzut la art. 37¹ și autoritățile competente prevăzute la art. 3 alin. (4) adoptă măsurile necesare pentru ca toate cerințele, procedurile și formalitățile legate de accesul la aspecte reglementate de prezenta lege să poată fi îndeplinite cu ușurință, de la distanță și prin mijloace electronice, inclusiv prin Punctului de Contact Unic electronic. Autoritățile competente pot să solicite, ulterior, copii certificate, numai în cazul în care există îndoieli justificate și atunci când este strict necesar.

(6) Prevederile alin. (5) nu se aplică pentru desfășurarea unei perioade de adaptare sau a unei probe de aptitudini prevăzute la art. 11.

(7) În cazul în care se justifică solicitarea de către autoritățile competente a semnăturilor electronice avansate prevăzute de legislația în vigoare, pentru îndeplinirea procedurilor prevăzute la alin. (4), acestea sunt acceptate. Autoritățile competente acceptă semnături electronice și asigură mijloace tehnice pentru prelucrarea documentelor cu „semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat”, conform normelor legale în vigoare.

(8) Toate procedurile se desfășoară în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 68/2010, iar termenele procedurale prevăzute la art. 34 și art. 35⁴, încep în momentul în care un cetățean a depus o cerere sau orice document lipsă prin Punctul de Contact Unic electronic sau direct la autoritatea competentă relevantă. Solicitățile de copii certificate prevăzute la alin. (5) nu sunt considerate drept solicitare de documente lipsă.”

34. Anexele nr. 1-4 se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1-4 la prezenta ordonanță.

36. Anexa nr. 5 se abrogă.

37. La anexa nr. 7, după litera f) se introduce o nouă literă, lit. g), cu următorul cuprins:

”g) în cazul în care autoritățile competente o solicită tuturor persoanelor care doresc să obțină dreptul de exercitare a profesiei reglementate, o atestare de confirmare a inexistenței unor suspendări temporare sau definitive ale dreptului de exercitare a profesiei sau a unor condamnări penale.”

38. Titlul anexei nr. 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Lista profesiilor reglementate cărora li se aplică prevederile art. 30¹ și art. 35⁴.”

Art. II - (1) În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe în Monitorul Oficial al României, Partea I, ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice aprobă ordinele prevăzute la art. 35¹³ alin. (4) și la art. 35¹⁴ alin. (2).

(2) La data intrării în vigoare a ordinelor prevăzute la alin. (1), se abrogă:

a) Ordinul nr. 701/2003 pentru desemnarea instituției care să recunoască automat documentele care dovedesc calificarea dobândită în străinătate, în afara sistemului de învățământ, de cetățeni români sau cetățeni ai statelor membre ale Uniunii Europene și ai statelor aparținând Spațiului Economic European, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 19 din 9 ianuarie 2004, cu modificările ulterioare;

b) Ordinul nr. 51/2007 pentru aprobarea Procedurii de atestare a calificării - pregătire și experiență profesională - dobândite în România, în afara sistemului național de învățământ, de către cetățenii români care doresc să desfășoare activități, în mod independent sau ca salariați, pe teritoriul unui stat membru al

Uniunii Europene, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 12 februarie 2007.

(3) Cererile pentru recunoașterea experienței profesionale depuse anterior datei de intrare în vigoare a ordinelor prevăzute la alin. (1), se soluționează conform prevederilor legale existente în vigoare la data depunerii acestora.

Art. III - Modalitățile detaliate de organizare a probei de aptitudini prevăzută la art. 26, precum și statutul de care beneficiază, în România, solicitantul care dorește să se pregătească pentru proba de aptitudini în România se stabilesc de către autoritățile competente în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe.

Art. IV - Autoritățile competente publică, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe, orientări cu privire la organizarea și recunoașterea stagiilor profesionale prevăzute la art. 26¹, efectuate, într-un alt stat membru sau într-o țară terță, în special cu privire la rolul supraveghetorului stagiului profesional.

Art. V - (1) Prevederile alin. (1) al art. 35¹⁵ transpun art. 17 din Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 255 din 30.9.2005, cu modificările și completările ulterioare, care se menționează în atestatul prevăzut la art. 35¹⁴.

(2) Prevederile alin. (2) al art. 35¹⁵ transpun art. 18 din Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 255 din 30.9.2005, cu modificările și completările ulterioare care se menționează în atestatul prevăzut la art. 35¹⁴.

(3) Prevederile alin. (3) al art. 35¹⁵ transpun prevederile art. 19 din Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 255 din 30.9.2005, cu modificările și completările ulterioare care se menționează în atestatul prevăzut la art. 35¹⁴.

Art. VI - Legea nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 3 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta ordonanță se va republica, după aprobarea acesteia prin lege, dându-se textelor o nouă numerotare.

Prezenta ordonanță transpune art. 1 punctele 1-21a, punctele 38-53 și art. 3 din Directiva 2013/55/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 noiembrie 2013 de modificare a Directivei 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale și a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul Sistemului de informare al pieței interne („Regulamentul IMI”).

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne

Gabriel Oprea

Ministrul educației și cercetării științifice

Sorin Mihai Cîmpeanu

Ministrul dezvoltării regionale și administrației publice

Sevil Shhaideh

Ministrul apărării naționale

Mircea Dușa

Ministrul transporturilor

Iulian-Ghiocel Matache

Ministrul sănătății

Nicolae Bănicioiu

Ministrul tineretului și sportului

Gabriela Szabo

București, 26 august 2015
Nr. 43

- continuare verso

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale
și persoanelor vârstnice
Rovana Plumb

Ministrul pentru societatea informațională
Sorin Mihai Grindeanu

Ministrul afacerilor externe
Bogdan Lucian Aurescu

